

Αἱ ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Σικυῶνος ἀνασκαφαὶ τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς ἀπικάλυψαν ἄχρι τοῦδε ὅσον σχεδὸν ἀπαίτεται πρὸς κατάληψιν τοῦ διαγράμματος τοῦ κυρίου. Ἡ σκη-νὴ, ἥτις οἱ τοῖχοι σφόνται εἰς ὕψος ἱκανόν, φαίνεται, ὅτι μετὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς χρόνους μετεποιεῖται ἐπειταθεῖσα πρὸς τὴν ὀρχή-τραν. Ἀπὸ τῆς ὀρχήστρας, ἥς ἡ περιμέτρος, ἂν προσε-καθῇ, ἐφέρετο, ὥς τὸ γε νῦν ἔχειν ἔστιν εἰκάσαι, ἐμπροσθεν τῆς σκηνῆς, κατέρχεται διὰ τῆς μέσης θύρας τῆς σκηνῆς τὸ τοῦ θεάτρου ὑδραγωγεῖον. Τῶν δὲ ἐξωλίων ἀπεκα-λύφθησαν στοιχοὶ τινες, εἰσὶ δὲ πάντα πόρου λίθου καὶ τὰ μὲν πολλὰ ἀνευ νώτων, τὰ δὲ θρόνοι χωροῦντες ἕκαστος περὶ τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους. Ἡ περιτείρω σκαφὴ ὁρίσει προ-σεχῶς ἀκριβέστερον τὰ κατὰ τὸ θέατρον τοῦτο καὶ ἰδίᾳ τὰ τῶν δύο θολωτῶν ἐσόδων, αἵτινες, ὡς φαίνεται, ἄγουσιν εἰς τὸ ἄνω διάζωμα.

— Ἡ Νομικὴ σχολὴ ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδῃ τῆς διδασκαλίας τοῦ καθηγητοῦ τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας κ. Ι. Σούτσου ἀπεράσισεν ἀντὶ ἄλλου δωρητικῶς ἐκ παραγγελίᾳ τὴν κατασκευὴν τῆς προτομῆς του. Τὴν προτομὴν ταύτην ἔπλα-σεν ἡδὴ ὁ παρ' ἡμῖν ἀνδριαντοποιὸς κ. Γ. Βρούτος ἐκ τοῦ φυσικοῦ προτύπου.

— Οἱ ἐν Βενετίᾳ Ἕλληνες ἀπέστειλαν κατ' αὐτὰς πρὸς τὸν Διάδοχον, ὡς ἐνθύμωσιν τῆς ἐπὶ τῇ ἐνηλικιώσει του τε-λετῆς, κομψότατον λεύκωμα, περιέχον ποιήμα, ἐπὶ μεμ-βράνῃς τετυπωμένον, τοῦ καθηγητοῦ κ. Κωνσταντίνου Τρι-ανταφύλλου, γνωστοῦ ἐν τῇ ἰταλικῇ φιλολογίᾳ Ἕλληνος λο-γίου.

— Ὁ φιλέλληνας κ. Α. Gautier, πρῶν γενικὸς πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος ἐν Ρώμῃ, προσέφερε δῶρον εἰς τὸ ἐθνικὸν μου-σεῖον πίνακα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν διάσημον ζωγράφον Σαλ-δατώρ Ρόζαν. Ὁ πίναξ ἀπεικονίζει Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν ἐν μέθῃ ὁρμώοντα κατὰ τὸν Κλεῖτον, ἐνώπιον Μακεδόνων, οἵτινες δὲν τολμῶσι νὰ παρίμωσι. Τὸ μήκος αὐτοῦ εἶνε 2 μέτρων καὶ 85 ὑνέκται. Τὸ δὲ ὕψος 2 μ. 10.

— Διὰ νέου ἐγγράφου τοῦ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἐκάλεσε τὴν Φιλοσοφικὴν σχολὴν νὰ συνέλθῃ αὐθις, ὅπως προτείνῃ τὸν ἱκανὸν νὰ καταλάβῃ τὴν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἔδραν τῆς Ἀρχαιολογίας.

— Ὁ πορσετιδωτὴν ἐντυχθὼν ἀρχαιολόγος κ. Μιχαῖλερ ἔλαβεν ἄδειαν νὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφὰς ἐν Θωρικῷ παρὰ τὸ Λαύρειον. Εἰς τὰς ἀνασκαφὰς ταύτας θὰ παρίσταται ὡς ἐ-πόπτης ὁ ἐφορὸς τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Στάης.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Νέον σῶμα τῶν Ἑλληνικῶν παροιμιῶν. Ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ Ἀγγλος Gaisford καὶ οἱ Γερμανοὶ Schneidewin καὶ Leutsch ἐν συλλογαῖς κριτικαῖς καταθέντες τὰς ἀρχαιο-ελληνικὰς παροιμίας τὰς κατέστησαν εὐπροσίτους εἰς τὸ φι-λολογικὸν κοινόν, δὲν ἔπαυσαν οἱ λόγοι ἀνακαλύπτοντες νέα χειρόγραφα τῆς παροιμιολογικῆς σοφίας καὶ ἀκριβέστερον ἐξετάζοντες τὰ ἥδη γνωστὰ βοηθήματα. Πλὴν τοῦ Fresenius, Graux, E. Miller, Nauck καὶ F. Schoell κυρίως ὁ Otto Crusius, καθηγητὴς ἐν Τυβίγγῃ, προσεπάθει ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ καταρίσῃ καὶ φέρῃ εἰς τὰς τάξεις τὰ μέχρι τοῦδε γνω-στὰ λείψανα τῶν Ἑλληνικῶν παροιμιῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἀνοίξῃ νέας καὶ εἰσέτι ἀνεκμεταλλεύσινας πηγὰς. Τοὺς καρ-ποὺς τῶν σπουδῶν του κατέθηκεν εἰς διαφόρους μικροτέρας καὶ μεγαλειτέρας διατριβὰς. Ἡδὴ πρὸ 4 ἐτῶν ἐδημοσί-ευσε τὸ ἔργον ἔργον *Analecta critica ad paroemio-graphos graecos*, ἐν τῷ ὀλίγῳ ὁ σοφὸς συγγραφεὺς ἀκρι-βέστατα ἐξετάσας καὶ παραβαλὼν δὲ τὰ χειρόγραφα ἀνα-δημιουργεῖ, ἐφ' ὅσον δυνατόν, τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ἀπολε-θέν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ Ζηνοβίου πηγαῶν παροιμιολο-γικῶν σῶμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐξερτῶνται σχεδὸν ὅλοι οἱ σω-θέντες παροιμιολογικοὶ κώδικες. Ὡς παράρτημα προσέθη-κεν ἐπιτομὰς ἐκ τοῦ Δήμονος περὶ παροιμιῶν καὶ ἀπόσπα-σμα παροιμιολογικῶν ἀγνώστου τινὸς γραμματικοῦ. Ὑστε-ρον ἐξήτασεν ὁ Crusius ἐν διαφόροις μονογραφαῖς ἰδιαίτερά τινα ζητήματα. Ἐσχάτως ἐξέδωκεν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν παραδόσεων τοῦ πανεπιστημίου τῆς Τυβίγγης (1887) τὸ ἀνέκδοτον Πλουτάρχου σύγγραμμα «Περὶ τῶν πρὸ Ἀλε-ξανδρεῦσι παροιμιῶν.» Προσεχῶς θὰ δημοσιεύσῃ παρατη-ρήσεις περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἐν τοῖς «Χρονικοῖς τῆς φιλολο-

γίας» (*Jahrbücher für Philologie*) καὶ μίαν ἐκτενὴν πραγματείαν περὶ τῶν συλλογῶν τοῦ Μαξίμου Πλανούδη ἐν τῷ Ῥηναίῳ μουσεῖῳ (*Rheinisches Museum*). Ἐπὶ τῇ βί-βλῳ δὴλον τούτων τῶν προπαρασκευαστικῶν ἐργασιῶν σκο-πεύει ὁ Crusius νὰ ἐκδώσῃ παρὰ Teubner ἐν Λειψίᾳ νέον σῶμα τῶν Ἑλληνικῶν παροιμιῶν. τοῦτο δὲ θὰ διαφέ-ρῃ ἀπὸ τῆν συλλογὴν τοῦ Gaisford (*Oxford 1836*) καὶ τὴν τοῦ Schneidewin καὶ Leutsch (*Göttingen 1839—1851*) διὰ πολὺ τελειότερας ἐκμεταλλεύσεις τῶν χειρογρά-φων καὶ δι' εὐρύτερας καθ' ὅλου κατατάξεις. Ὁ Crusius θὰ συμπεριλάβῃ δηλαδὴ ἐκτὸς τῶν παροιμιολογικῶν θη-σαυρῶν τῆς καθ' ἑαυτοῦ ἀρχαιότητος καὶ ὅλας τὰς δημόδιαι παροιμίας τοῦ μεσαιῶνος. Τοιαυτοτρόπως θὰ καταστῇ τὸ ἔρ-γον ἀξιολογωτάτῃ συμβολῇ εἰς τὴν γενικὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. οὗτο θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ καταδείξῃ τις καὶ ἐπὶ τῆς παροιμίας τὴν βαθμὴν ἀνάπτυξιν καὶ κατὰπτωσιν, ἣν ὑπέστη ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπὸ τῆς κλασικῆς ἐποχῆς μέχρι τῆς λήξεως τοῦ μεσαιῶνος. Εἶνε ὑπερβέβαιον, ὅτι καὶ εἰς βιβλιο-θήκας τῆς ἀνατολικῆς ὥσινται ἀποσπάσματα ἀρχαίων καὶ με-σαιωνικῶν παροιμιῶν. Πλὴν, ὅσα ἐκθέτει ὁ Σπ. Δάμπρος περὶ συλλογῶν τινων παροιμιολογικῶν εἰς χειρόγραφα τοῦ Ἀ-γίου Ὀρους (Ἐκθεσίς πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, σελ. 29). Ἀναντιέλεως μὲν θὰ ὠφελεῖτο ἡ ἐπιστήμη, ἂν καὶ αἱ συλλοгаὶ αὗται, πρὶν εἰς δημοσιεύσῃ τὸ *Corpus paroemigraphicum* τοῦ Crusius, ἤθελον γείνει ὁποιοδήποτε τρῶπος προσταί εἰς τὸν ἐκδότην, εἴτε δι' ἰδιαίτερας ἐκδόσεις (λ. χ. ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς Ἑθνολογ. Ἐτ.) εἴτε διὰ ἰδιωτικῆς ἀνακοινώσεως.

Κ. Κ.

Αἱ πολιτικαὶ θεωρίαι τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστα-σεως καὶ ἡ Ἱστορικὴ Σχολὴ τοῦ Δικαίου. Μάθημα ἐνορκηθέν ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστη-μίου ὑπὸ Νεοκλήους Καζέζ. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπο-γραφείου Ν. Ἰγγλέση. 1887. 8ον, σελ. 21.

Περὶ τῶν λίθων τῆς οὐρόδόχου κύστεως καὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν ὑπὸ Εὐαγγέλου Δ. Καλλινητῆς, χειρνο-γού. Ἀθήνησι, τυπογραφεῖον «Παλιγγενεσίας» Ἰω. Ἀγγε-λοπούλου. Ὀδὸς Βορρᾶ. 1886. 8ον, σελ. 119. Τιμᾶται δραχ. 2.

Σύντομος εἰδικὴ παθολογία καὶ θεραπευτικὴ ὑπὸ Κ. Λαναρά, ἱατροῦ. Φυλλάδιον Α'. Περὶ κοιλιακοῦ τό-φου. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Σ. Κ. Βλαστοῦ. Ὀδὸς Ἑρμοῦ, 63. 1887. 8ον, σελ. 31. Τιμᾶται δραχ. 2.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Παρασκευῇ, 10 Ἀπριλίου

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἤρξατο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ κικουρμιοδικείου Ἀθηνῶν ἡ δίκη τῶν ἐννέα ἀξιωματικῶν τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ ἐγκυκαταλείψει θέσεως, αὐτομολίᾳ πρὸς τὸν ἐχθρόν καὶ προδοσίᾳ, συντελεσθεῖσα ἐν Κούτρᾳ, ἥς ἡ ὑπεράσπισις εἶχεν ἀνατεθῇ αὐτοῖς. Οὐδέποτε ἀφ' ἧς τὸ ἑλληνικὸν βσιλείον συνεκροτήθη, ἐξεδικάσθη δίκη ὁμοία. Εὐνόητον ἐπομένως ἦτο τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ σύννετος προ-σέλωσις μετ' ἧς τὸ κοινὸν πρᾶκτοῦσθε τὴν ἐξέλιξιν τῆς δι-κῆς ταύτης. Τὸ στρατοδικεῖον ἀπαρτίζουσιν ὁ συνταγματάρ-χος τοῦ μηχανικοῦ κ. Γ. Σούτσος, πρόεδρος, καὶ οἱ στρατο-δίκαι Δ. Παπαγεωργίου, ἀντισυνταγματάρχης τοῦ μηχανι-κοῦ, Ἠλ. Δουρδούμας, ἀντισυνταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ, Μ. Ἀντιζούλινος, ταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ, Δ. Νοταρᾶς, ταγματάρχης τοῦ μηχανικοῦ, Α. Δρόκος, ταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ καὶ Δ. Οἰκοδόμου, λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ.

Τὸ κατηγορητήριον εἰσάγει τοὺς κατηγορουμένους ἐνώπιον τοῦ στρατοδικείου, ἵνα δικασθῶσιν ἐπὶ τοῖς ἐξῆς ἐγκλήμασι: 1) Τὸν λοχαγὸν Πέτρον Λάiton ἢ Λαῖνιν α') διὰ τῇ 10 Μαΐου 1886 ἐν τῇ παραθεσμικῇ θέσει Κούτρας τυγχάνων ἀρχηγὸς τοῦ αὐτοῦ στρατεύματος, μετὰ τὸν τραυματιομὸν τοῦ κυρίως ἀρχηγοῦ ταγματάρχου Κωνσταντίνου Λωρῆ ὑπὸ τοῦ ἀπέναντι τῆς θέσεως ταύτης ὁμογενικοῦ στρατοῦ, ἁ-χομένου πρὸς τοὺς ἡμέτερους, ἐγκυτέλιπε τὴν θέσιν του ταύτην ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ· β') διὰ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον, διοικητῆς τυγχάνων τοῦ αὐτοῦ ἐνόπλου στρα-